Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀνάλογον τῶν μεταγενεστέρων προόδων διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοσούτων ἐπαρχιῶν, ἀναντῶς ἐμπλέκεται αἱ πρόοδοι τῆς Μεγάλης Ἑκκλησίας· αἱ δὲ ἀρχαῖαι τοσαῦται, αἱ μὲν δὶς δύνασθαι νὰ ἀναφέρωνται, αἱ δὲ δὶς συμφέρει διὰ νὰ μὴ παρέρχωνται αἱ χρονικαὶ ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ἐπαρχιῶν, διὰ ταῦτα συμφέρει διὰ διπλωματικῆς ὁδοῦ νὰ παραδοθῇ τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πνευματικῷ προϊσταμένῳ τῶν ἐμπίστων ἐκκλησιῶν Ῥωσσίας, Ἑλλάδος Τραπεζουντίας, ἀφοῦ δὲ καὶ ἡ Βουλγαρίας καὶ Σερβίας, πρόοδος τοῦ ἔθνους. Ἀλλ' ἡ σύναξις καὶ ἡ εἰς τὴν πίστιν ἑνότης τῆς Ῥωσσίας ἔχει δυνατὸν νὰ μεγάλον τὸ ἔργον τοῦτο· ἡ δὲ Ἑλλὰς πρίν τὸ καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐπιδείξῃ τὰ ἐπιφανῆ δραστηριότατα καὶ τὰ γενναῖα. Καὶ αἱ ἤδη δὲ Ἑλληνικαὶ κοινότητες δύνανται νὰ εἴωσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰ συνεργήσωσι· δύναται πρᾶξαι ἀντῶν εἶναι προστάται καὶ δὲν ἔχουσι ἀναγόμενοι ἀνάγκας, οἷον ἡ ἐν Βιέννῃ, ἡ ἐν Κίῳ καὶ ἄλλαι τοῦ τῆς Ὀθωμανίας, ἡ ἐν Ἑνετίᾳ κτλ.

Ἀλλὰ πρὸν τούτων, τὸ πάντων συνεστεμμένον εἰς σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ,

εἶναι ἡ τῶν Ἑλλήνων πόλις γραμμάτων διάδοχος, πρὸς ὃ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν φείδεται τὰ μέγιστα μεθόδη· ὅπως δὲ ἡ ἐπέμβασις αὕτη παρωφελῆ, εἶναι ἀγγλικὸν τὰ πίστωσις ἐν Μακεδονίᾳ ἡ Θράκῃ τοιμάχιστον Πρόξενοι ἄξιοι τῆς ἐπόψης ταύτης.

Ἀλλ' ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας δύναται τὰ βεβιωθῇ ἡ ἄλλως, δι' ἐπεμβάσεως σκωμμωτέας εἰς μέσον τοῦ μοναστηριακοῦ ζητήματος, ἐὰν τῇ βάσει χορηγικῆς ἀποζημιώσεως ἐφαρμοσθῇ· διότι αὕτη εἶναι ἡ μόνη κατὰ τὸ παρὸν πρακτικὴ μέσις, ἵνα ἐν ἀμφηριθῇ πᾶσα ἔρις ἐκλείσῃ εἰς τὸ μέλλον.

Πλὴν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπεμβάσεως, ἵνα εἶναι ἡ συνδιαλλαγὴ πᾶσα, διὰ τῶν πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Τρεβίζονδος καὶ Ἀλεξανδρείας, ἄκρα πρέπει τὰ πεσθῶσιν ὅπως συμπράξωσιν εἰς τὸ ζητούμενον, πλὴν τῆς ἐπεμβάσεως διὰ τῶν ἰσχυόντων ὁμογενῶν καὶ τῶν δυναμένων τὰ συνεργήσωσι ζέων, πρέπει τὰ παραγγελθῇ καὶ ὁ ἐν Λονδίνῳ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐμφανίσῃ εἰς τὴν πρόσοψιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὥστε καὶ καὶ τοῖς ἐπιστημονικοῖς τῶν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ Προνοίᾳ φίλων, καὶ ὅσοι κυνῶν ὅτι, τὸ ἐν Πουμελίᾳ ἐκ τῶν μοναστηριακῶν προσόδων ζημιούμενον ποσὸν δέχεται συνεισφορὰν εἰς ἀμνεστίαν τῆς Ἀναστασιακῆς ἐκκλησίας κατὰ τῆς ἐπιστρεφομένου καὶ Κωνσταβιακοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἴδιος ἀπάρχῃ τὰ γίνῃ συνεννόησις μετὰ τῶν Πουμελιωτῶν, ὅπως, τοῦ παρόντος ἐπιστάντος, τὸ ποσὸν τῶν ζημιουμένων χρημάτων δοθῇ, ἐπειδὴ ἐπὶ τοῖς ἴδιοις ἔτεσι.

Α' τὰ κατατεθῇ εἰς Εὐρωπαϊκὰς Τραπέζας οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἢ Πουμελιωτικήν, διότι οὕτως ἤδη κυβερνᾶται.

Β' τὰ ὁριοθῇ ἡ χρῆσις τῆς ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου προσόδου ὑπὲρ τῶν δρόμων, εἰς οὓς κατ' ἀναλογίαν ἀπῆκον τὰ κτήματα, πρὸς συνέχειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ ὄρῳ τοῦ τὰ συνεφέρῃ ὑπὲρ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει σχολείων, καὶ περὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως τῶν ἐν τῇ Ἀναστάσῃ ὁμοδόξων.

Ἐνωθὴ διὰ τὴν ἀνάλογον τῶν μονάρχων πρόνοιαν διὰ τὴν ἀνόνητον τοῦτον ἐνάρξιν, ὁνομαστῶς ἐπαινοῦντι αἱ πρόνοοι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας· οἱ δὲ ἀρχηγοὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ μὲν δὶς δύναντι τὰ ἐνωμένα τε, οἱ δὲ δὶς συμφέρει διὰ τὰ μὴ παρέχεται οἱ χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν ὑποχείρων τῶν ἐναντίων, διὰ ταῦτα συμφέρει διὰ διπλωματικῆς ὁδοῦ τὰ παρασκευασθῇ τῷ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πνευματικῷ προϊσταμένῳ τῶν ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐκκλησιῶν Ῥωσσίας, Ἑλλάδος Τραβουζβαρίας, πρόοδος δὲ καὶ Βουλγαρίας καὶ Σερβίας, πρόνοδος τῆς ἀναρχίας. Ἀλλ' ἡ συνάντησις καὶ ἡ εἰς ἑορτὴν ἐπίσημα τῆς Ῥωσσίας Δεῦρο Σεβαστόπολιν τὰ μέγιστα τὸ ἔργον τοῦτο· ἡ δὲ Ἑλλὰς πρέπει τὸ καθ' ἑαυτὴν τὰ ἐπίσημον δραστηριότατα καὶ τὰ γενναῖα. Καὶ αἱ ἔξω δὲ Ἑλληνικαὶ κοινότητες δύνανται καὶ πρέπει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον τὰ συνεργήσωσι· διότι πολλαὶ ἀπὸ αὐτῶν εἶναι πλουσιώτατοι καὶ δὲν ἔχουσιν ἀναγόμενος ἀνάγκας, οἷον ἡ ἐν Βιέννῃ, ἡ ἐν Λόνδρῃ καὶ ἄλλα τοῦ τῆς Ὀλλανδίας, ἡ ἐν Ἑστίᾳ κτλ.

Ἀλλὰ πρὸ τούτου, τὸ πάντων συνεγεστάτατον εἰς σύστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ,

εἶναι ἡ τῶν Ἑλλήνων γραμμάτων διάδοσις, πρὸς ὃ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὶς ὡρίσατο τὰ μάλιστα ἐνδοτική· ὅσον δὲ ἡ ἐπέρεια αὕτη παρουσιάζει, εἶναι ἄγνωστον τὰ σήμερον ἐν Μακεδονίᾳ ἡ Θράκῃ κοινάχιστον. Πρόδηλον ἄξιον τῆς ἐπεμβάσεως ταύτης.

Ἀλλ' ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας δύναται τὰ βεβιωθῇ ἡ ἄλλως, δι' ἐπεμβάσεως ὁπωσμποτέρας εἰς χεῖρας τοῦ μεγάλου Ἰκτίμαρος, ἐπὶ τῇ βάσει χρηματικῆς ἀποζημιώσεως ἐπαρκοῦς· διότι αὕτη εἶναι ἡ μόνη κατὰ τὸ παρὸν πρακτικὴ χεῖρις, ἵνα ἂν ἀμυνθῇ πᾶσα ἔρις ἐκείσε ἐς τὸ μέλλον.

Πλὴν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπεμβάσεως, ἵνα εἶναι ἡ συνδιαλλαγὴ πᾶσιν διὰ τῶν πατριαρχείων Κωνσταντινουπόλεως, Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας, ἄνευ πόνου τὰ ἐπιδοῦν ὅσον συμπεριφέρεται εἰς τὸ ἐκκρεμὲς μὲν τῆς ἐπεμβάσεως διὰ τῶν ἰσχυόντων ὁμογενῶν καὶ τῶν δυναμένων τὰ συνεισφέρωσι χίνων, πρὸς τὰ παραγγελθῇ καὶ ὁ ἐν Λονδίνῳ Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐμφανίσῃ τὴν πρόσοψιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ Ἐκκρεμοῦς τούτου, ὑποκινῶν καὶ τοῖς ἐπιστημονέστερον τῶν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ Ἱεροσύνῃ φίλων, καὶ ὑποδεικνύων ὅτι, τὸ ἐν Ῥουμανίᾳ ἐν τῶν μεγαλυτέρων προσόδων ἐκκρεμὲς δεῖται συνεργείας εἰς ἄμυναν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Καταβαιμοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἴδιως ἀράσῃ τὰ ζήτημα συνεννόησις μετὰ τῶν Ῥουμάνων, ὅσον, τοῦ καιροῦ ἐπιτάσσοντος, τὸ ποσὸν τῶν ἐκκρεμῶν χρημάτων δοθῇ ἀπτῶς ἐπὶ τοῖς ἴδιοις ἔρις.

Α' τὰ κατατεθῇ εἰς Εὐρωπαϊκὰς Τραπέζας οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἢ Ῥουμανικήν, διότι οὕτως ἤδη κυβερνεῖται.

Β' τὰ ὁρισθῇ ἡ χρῆσις τῆς ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου προσόδου ὑπὲρ τῶν δρόμων, εἰς οὓς κατ' ἀναγκαίαν ἄπνον τὰ κτήματα, πρὸς συντήρησιν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ τὰ συνεφέρῃ ὑπὲρ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀχοφίων, ἡ περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀναστάσεως τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἐρειπίων.

Ἐνοῦδι διὰ τὴν ἀνάλογον τῶν μεταγενεστέρων φόρων διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἐκπορεύεσθαι, ὁνομαζόμενοι ἐφεξῆς αἱ φόροι τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας· οἱ δὲ ἀρχαῖοι Σλαβικοί, οἱ μὲν δὲν δύνανται νὰ ἐκφράσωσι τὴν, οἱ δὲ δὲν συμφέρει διὰ τὸ μὴ παρέχεσθαι οἱ χριστιανοὶ ὑπὸ τῶν ὑποχείρων τῶν ἐναντίων, διὰ ταῦτα συμφέρει διὰ δικαιοσύνης ὁδοῦ νὰ παραδοθῇ τῷ Πατριάρχῃ Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πνευματικῷ προϊσταμένῳ τῶν ἐμπίστων ἐκκλησιῶν Ῥωσσίας, Ἑλλάδος Τραβουζβανίας, φόροις δὲ καὶ Βουλγαρίας καὶ Σερβίας, φόρος τις ἐκεῖνος. Ἀλλ' ἢ σύνταξις καὶ ἡ εἰς τοιαύτην ἐπέμβασιν τῆς Ῥωσσίας ἔχει δικαιοσύνην νὰ μείνῃ τὸ ἔργον τοῦτο· ἡ δὲ Ἑλλὰς φέρει τὸ καθ' ἑαυτὴν τὴν ἐπιφανῆ δραστηριότητα καὶ τὴν γενναιότητα. Καὶ αἱ ἴδιαι δὲ Ἑλληνικαὶ κοινότητες δύνανται καὶ θέλουσι φέρει τὸν ὁμοῖον τοῦτον τὸ συνεισφέρουσι· διότι πολλαὶ αὐτῶν εἶναι πλουσιώτατοι καὶ δὲν ἔχουσιν ἀναγόμενοι ἀνάγκας, οἷον ἡ ἐν Βιέννῃ, ἡ ἐν Κέρκυρᾳ καὶ ἄλλα τοῦ τῆς Ὀθωμανίας, ἡ ἐν Ἑρμίᾳ κτλ.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων, τὸ πάντων συνεστηκότατον εἰς σωτηρίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ,

εἶναι ἡ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων διάδοσις, ἀφὸς ὁ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν φέρει τὰ γαίνῃ μεδολὴ· ὅσως δὲ ἡ ἐπέρχεται αὐτὴ παρωχυμένη, εἶναι ἄγνωστον τὰ πέρασμ ἐν Μακεδονίᾳ ἢ Θράκῃ κοντάρτιον Πρόξενοι ἄξιοι τῆς ἐπεμπῆς κάθης.

Ἀλλ' ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας δύναται τὰ βεβιωθῇ ἢ ἄλλως, δι' ἐπεμβάσεως εἰς μέσον τοῦ μοναστηριακοῦ Ἰκτήματος, ἐπὶ τῇ βάσει χρηματικῆς ἀποζημιώσεως ἐπαρκοῦς· διότι αὕτη εἶναι ἡ μόνη κατὰ τὸ παρὸν πρακτικὴ μέσον, ἵνα ἐν ἀμφηριθῇ πᾶσα ἔρις ἐκπίπτει τὸ μέλλον.

Πλὴν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπεμβάσεως, ἵνα εἶναι ἡ συνδαυλίαν πᾶσιν, διὰ τῶν παρομοιοκίνων Κωνσταντινουπόλεως, Τραπεζοῦντος καὶ Ἀρτζαρουλίας, ἄπτα μέσα τὰ δυνάμενα — ὅσας συμπράξωσιν εἰς τὸ Ἱκτήματος, πλὴν τῆς ἐπεμβάσεως διὰ τῶν ἰσχυόντων ὁμογενῶν καὶ τῶν δυναμένων τὰ συνεργήσωσι ζέοντα, μέσα τὰ παραγγελθῇ καὶ ὁ ἐν Λονδίνῳ Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐμφανίσῃ εἰς τὴν προσοχὴν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ Ἱκτήματος τούτου, ὑποκινῶν καὶ τοὺς ἐπιβεβαιοτέρους τῶν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ Τραπεζίᾳ φίλων, καὶ ὑποδεικνύων ὅτι, τὸ ἐν Ῥουμελίᾳ ἐν τῶν μοναστηριακῶν προσόδων, μηδενὸς μέρους ὑπὸ δέσμευσιν συνεχίσου εἰς ἀμύναν τῆς Ἀνατολικῆς ἐκκλησίας κατὰ τῆς ἐπιθέσεως Ἀλβανοῦ τοῦ Ἱκτήματος ἰδίως ἀνάγκη τὰ μὴ συνεπτόνους μετὰ τῶν Ῥουμελιωτῶν, ὅσως, τοῦ καιροῦ ἐπιτάσσοντος, τὸ ποσὸν τῶν μηδενομένων χρημάτων δοθῇ, ὀπτῶς ἐπὶ τοῦς ἴδης ὅρους.

Α' τὰ κατατεθῇ εἰς Εὐρωπαϊκὰς Τραπέζας οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἢ Ῥουμελιωτικήν, διότι οὕτως ἤδη κινδυνεύει.

Β' τὰ ὁρισθῇ ἡ χρῆσις τῆς ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου προσόδου ὑπὲρ τῶν δρόμων, εἰς οὓς κατ' ἀναγκίαν ἄπτει τὰ κτήματα, μέσα συνέχειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ ὄρῳ τοῦ τὰ συνεχίσῃ ὑπὲρ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὀρθοδόξων, ἢ περὶ τῆς συνεπειακῆς ἀπαιτήσεως τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ ὀρθοδόξων.

Ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀπόλυσιν τῶν μονομαχικῶν πρόξενῶν διὰ τὴν ἀπόσυρσιν τοσούτων ἐπαρχιῶν, ὁπόσαι ἐμπλέκονται αἱ πρόοδοι τῆς Μεγάλης Ἑκκλησίας· οἱ δὲ ἀρχηγοὶ, τοῦ μὲν δὲν δύνανται νὰ ἐπιφέρωσι, οἱ δὲ δὲν συμφέρει διὰ νὰ μὴ παρέμβωσι οἱ χριστιανοὶ ὑπὸ τὸν ὑποσχεσιῶν τῶν ἐναντίων, διὰ ταῦτα συμφέρει διὰ διπλωματικῆς ὁδοῦ νὰ παρακινηθῇ τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως, ὡς πνευματικὸν προϊστάμενον τῶν ἐμπιστῶν ἐκκλησιῶν Ῥωσσίας, Ἑλλάδος Βλαχοβλαχίας, πρόοδος δὲ καὶ Βουλγαρίας καὶ Σερβίας, πρόοδος τις ἀναρχικὴ. Ἀλλ' ἢ σύστασις καὶ ἡ εἰς κοινωνίαν ἐπίσημα τῆς Ῥωσσίας ἔχει δυνατὸν νὰ μείνῃ τὸ ἔργον τοῦτο· ἡ δὲ Ἑλλὰς πρέπει τὸ καθ' ἑαυτὴν νὰ ἐπιμένῃ διαστολὴν καὶ τὰ χωρὶς γενικά. Καὶ αἱ ἔξω δὲ Ἑλληνικαὶ κοινότητες δύνανται καὶ πρέπει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον νὰ συνεργήσωσι· διότι πολλαὶ αὐτῶν εἶναι πολυανθρωπότατοι καὶ δὲν ἔχουσι ἀναγόμενος ἀνάγκας, οἷον ἡ ἐν Βιέννῃ, ἡ ἐν Πέστῃ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Οὐγγαρίας, ἡ ἐν Ἑστίᾳ κτλ.

Ἀλλὰ πλὴν τούτων, τὸ κάτωθεν συνεστηκότατον εἰς συστάσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ,

εἶναι ἡ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων διάδοσις, πρὸς ὃ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις δὲν ἠμέλησε τὰ μάλιστα μεριμνήσασα· ὅσον δὲ ἡ ἐπέρχεται αὐτὴ παρωγυρῆ, εἶναι ἀμφίβολον τὰ νῦν ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Θράκῃ τοσάκιστον Πρόξενοι ἄξιοι τῆς ἐπιστῆς τάξεως.

Ἀλλ' ἡ οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς ἐκκλησίας δύναται τὰ βεβιωθῇ καὶ ἄλλως, δι' ἐπεμβάσεως τοιαυτοῦ μεγαλοπρεποῦς Ἰκτίμαρος, ἐπὶ τῇ βάσει χρηματικῆς ἀποζημιώσεως ἐπαρκοῦς· διότι αὕτη εἶναι ἡ μόνη κατὰ τὸ παρὸν πρακτικὴ λύσις, ἵνα ἐν ἀμφιβόλῳ βάσει ἔχοις ἐκείνου ἢ τὸ μέλλον.

Πλὴν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπεμβάσεως, ἵνα εἶναι ἡ συνδιαλλαγὴ πάσιν, διὰ τῶν παρομαρτύρων Κωνσταντινουπόλεως, Τρεβίζονδος καὶ Ἀδριανουπόλεως, ἄνευ πρόδηλον ὅσον ὅσον συμπεράσματον εἰς τὸ Ἰκτίμαρον, πλὴν τῆς ἐπεμβάσεως διὰ τῶν ἰσχυόντων ὁμοφύλων καὶ τῶν δυναμένων τὰ συνεπέσωσι ζῆλον, πρέπει τὰ παραγγελθῇ καὶ ὁ ἐν Λονδίνῳ πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος τὰ ἐμφανίσῃ τὴν πρόσοψιν τῆς Ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ Ἰκτιμάρου τούτου, ὑποκινῶν καὶ τοῖς ἐπιστήμοσι τῶν ἐν τῇ Βουλῇ καὶ Προνοίᾳ φίλων, καὶ ὑποδεικνύων ὅτι, τὸ ἐν Ῥουμελίᾳ ἐκ τῶν μεγάλων προσόδων, μηδεμίαν ὑποδέχεται

συνεργίαν εἰς ἀμύναν τῆς Ἀναστασικῆς ἐκκλησίας κατὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλ' εἶναι ἴδιος ἀράγκη τὰ μὴ συνεννόησις μετὰ τῶν Ῥουμούνων, ὅσον, τοῦ καιροῦ ἐπιστάντος, τὸ ποσὸν τῶν μηδεμιῶν χρημάτων δοθῇ ἐκτὸς ἐπὶ τοῖς ἴδιοις ὅροις.

Δ' τὰ κατατεθῇ εἰς Εὐρωπαϊκὰς Τραπέζας οὐχὶ δὲ εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν ἢ Ῥουμουνικήν, διότι οὕτως ἤδη κινδυνεύει.

Β' τὰ ὁριοθῇ ἡ χρῆσις τῆς ἐκ τοῦ ποσοῦ τούτου προσόδου ὑπὲρ τῶν δρόμων, εἰς οὓς κατ' ἀναλογίαν ἄπτον τὰ κτήματα, πρὸς συνέχειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ τὰ συνεφέρῃ ὑπὲρ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐχόντων, καὶ περὶ τῆς συνταγματικῆς ἀναστάσεως τῶν ἐν τῇ Ἀναστάσει ἐθνοδόξων.